

HANDEN

Ik reik iemand de hand. Op precies de vereiste manier kwijt ik me van deze voor mij zo moeilijke maatschappelijke taak.

Geen al te grote slapte van hand tijdens het ritueel. Ook geen al te grote voortvarendheid of energiekheid, die immers bij deze altijd prekaire begroetingen, - waarbij op seismische wijze van weerskanten alles al geregistreerd wordt voordat er een woord gezegd is - als te expansief uitgelegd zou worden.

Niet de hand van de slak (die de vorm aanneemt waarin de andere hem in een oogwenk kneedt), evenmin de hand die een ijzeren handschoen is: de dominerende hand.

Een evenwichtige, goed op de situatie - de begroeting van een onbekende bezoeker - afgestemde hand: juiste portie zelfzekerheid, onafhankelijkheid, een zekere inschikkelijkheidssuggestie, alles op basis van beleefde gelijkheid; dieren van dezelfde soort en sociale klasse enz. De hand die het juiste midden houdt, de hand die niet uit de toon valt.

Enfin, een erg vervelend en karakterloos soort hand dus eigenlijk, van het type dat de status quo van de menselijke betrekkingen nooit zal verstoren.

Ik haat het in wezen om dit soort handen te geven. Ik heb andere, in vele variëteiten, dat weet ik maar al te goed. Allerlei handen, maar, voor een geval als dit, allemaal onbruikbaar. Te weinig geoefend? Nee; volmaakt onaangepast. Handen die je beter in je zak kunt houden, mogelijkheden tot handen, een waaier van handen, voor de verfijndste strelingen tot aan de vlijmscherpe roofzuchtige grijphaken toe.

Ik geef dus - symbool van de nodige afstand en van bereidheid, enige bereidheid, tot toenadering - die naamloze hand de hand. En terwijl ik mijn arm uitgestoken houd en mijn hand met die andere kommuniticeert via ingehouden spierbewegingen, valt opeens mijn onaanachtig oog op die twee elkaar zo beheerst,

als wandelaars op het midden van een brug ontmoetende handen, en kijk, dat valt mee: aan die onbekende (niet zo op prijs gestelde, zelfs enigermate verfoeide) hand zit geen arm vast, evenmin als een lichaam. Een hand zonder bezitter, een geheel autonome hand dus! Een hand die meteen als een slappe vaatdoek in mijn greep afsterft.

Ik wissel vaak zulke handdrukken en gooi na afloop de waardeloos geworden handen in de vuilnisbak. Ze zijn niet allemaal even machteloos in hun eilandachtige eenzaamheid. Er zijn er zelfs bij die mijn vuist zodanig omklemd houden dat ik ze slechts met de grootste moeite kan loswrikken of openbreken. Misschien een op de vijfendertig handen die ik tegenkom is van dat type, dat ik prefereer, ofschoon ik aan het geven van handen, wat voor ook, een haast onoverkomelijke hekel blijf houden.

Ik vind het in feite diep beschaamd voor mezelf om iemand een hand te geven: onoverwinnelijk ikgevoel en angst voor identiteitsverlies, "net apen in de jungle die een toneelstukje opvoeren". "wat een stomme hypokriete pantomime!" en doe het, behalve wanneer ik volmaakt alleen ben, dan ook nooit.